

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ

(Ματθ. 8, 28 - 9,1)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Σουμέσι, στις 11/7/1982)

1. Στην άκρη οι παλληκαριές.

Η χάρη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μας έδωσε τον φωτισμό του και μας αξίωσε να έλθουμε στον οίκο του, να δοξολογήσουμε το όνομά του, να τον ευχαριστήσουμε για τις δωρεές του και να τον παρακαλέσουμε για το έλεός του και για ότι ο καθένας μας έχει ανάγκη. Και ακόμη περισσότερο, για να αυξήσουμε το φωτισμό και την χάρη και την ευλογία Του που πήραμε στο άγιο βάπτισμα. Και συνεχίσαμε να την αυξάνουμε, σε όλη μας τη ζωή, με τα καλά μας έργα, με την προσευχή μας, με την εξομολόγηση, με την Θεία Κοινωνία και με την παρακολούθηση των ιερών ακολουθιών της αγίας μας Εκκλησίας, που κάνουν την καρδιά του ανθρώπου που τις παρακολουθεί με ταπείνωση, με πίστη, με φόβο Θεού και με ευλάβεια, αληθινό Παράδεισο.

Σήμερα ακούσαμε μια μικρή περικοπή από το άγιο Ευαγγέλιο, αλλά πολύ διδακτική. Ο Χριστός πήγε σε μία περιοχή της Παλαιστίνης που λεγόταν Γάδαρα. Εκεί τον συνάντησε ένας δαιμονισμένος, στον οποίο είχαν μπει πολλά δαιμόνια. Τα δαιμόνια -όχι ο δαιμονισμένος- όταν είδαν τον Χριστό όχι απλώς φοβήθηκαν, αλλά αισθάνθηκαν την υποχρέωση να δώσουν απολογία, για την κατάσταση στην οποία είχαν φέρει τον άνθρωπο αυτό.

Αισθάνθηκαν την ανάγκη, σαν να ήταν στρατιωτάκια μπροστά σ' ένα στρατηγό, να του δώσουν αναφορά και να του πουν ότι, είναι στις διαταγές του. Και έλεγαν του Χριστού:

-Ξέρουμε ποιός είσαι. Ο άγιος του Ισραήλ.

Η φράση «ο άγιος του Ισραήλ», σημαίνει: Ο Θεός του Ισραήλ. Ο αληθινός Θεός. Μη μας βασανίσεις. Έχεις δικαίωμα να μας κάνεις ο,τι θέλεις. Αλλά μη μας βασανίσεις. Μη διατάξεις να κατεβούμε στο πυρ της κολάσεως το άσβεστο, πριν να ρθει η ώρα μας. Άμα θέλεις να μας τιμωρήσεις κάνε και σε μας έλεος. Διάταξε να φύγουμε και να πάμε στα γουρούνια.

Και ο Χριστός εύσπλαγχνος και ελεήμων, έναντι όλων ανεξαιρέτως των κτισμάτων του, ακόμη και των χειρότερων αμαρτωλών, δέχθηκε το αίτημά τους και τα άφησε τα δαιμόνια να πάνε στα γουρούνια. Εκείνα δαιμονίστηκαν, όρμησαν στη θάλασσα και πνίγησαν.

2. Αλλοπρόσαλλοι οι άνθρωποι

Οι βοσκοί τους, έτρεξαν στο χωριό και το είπαν. Και αμέσως ούτε ένας, ούτε δύο, αλλά ολόκληρη η πόλη βγήκαν να βρουν τον Χριστό. Και όταν τον βρήκαν, φέρθηκαν χειρότερα από τα δαιμόνια. Τα δαιμόνια στάθηκαν μπροστά στο Χριστό σαν στρατιωτάκια μπροστά στο στρατηγό. Και του ζήτησαν διαταγές. Οι άνθρωποι στάθηκαν μπροστά στο Χριστό σαν στρατηγοί μπροστά στο στρατιώτη και του λένε:

-Σε παρακαλούμε, σήκω φύγε από δω. Αρκετό κακό μας έκανες που πνίγηκαν τα γουρούνια μας. Η παρουσία σου, για μας, είναι κίνδυνος και απειλή.

Ερώτημα: Οι άνθρωποι αυτοί, που θεώρησαν την παρουσία του «αγίου του Ισραήλ», του νικητού των δαιμονίων, απειλή και κίνδυνο ήταν χειρότεροι από τα δαιμόνια ή δεν ήταν;

Ας δούμε και ένα δεύτερο παράδειγμα: Ήρθαν οι Γαδαρηνοί να βρουν τον Χριστό, και βρήκαν τον πρώην δαιμονισμένο να κάθεται στα πόδια του Χριστού «ιματισμένος και σωφρονών». Και παρότι είδαν αυτή την τρομακτική αλλαγή του συμπατριώτη τους, δεν άλλαξαν γνώμη και έμειναν για μια ακόμη φορά και για ένα άλλο ακόμη λόγο, χειρότεροι από τα δαιμόνια.

Για να το καταλάβουμε τι σημαίνει αμαρτία και απομάκρυνση από το θέλημα του Θεού, που κάνει τον άνθρωπο χειρότερο από τα δαιμόνια, ας προσθέσουμε λίγες σκέψεις.

Ο άνθρωπος εκείνος, όταν ήταν μέσα του τα δαιμόνια, τι έκανε;

Δεν άφηνε ποτέ ρούχο πάνω του. Τα πέταγε όλα.

Έτρεχε στα βουνά και στα μνήματα.

Ήταν φόβος και τρόμος για κάθε άλλο άνθρωπο που περνούσε δίπλα του. Να τον σκοτώσει.

Κατοικούσε στα μνήματα. Στο νεκροταφείο. Και είχε μέσα του ένα χειρότερο

νεκροταφείο. Τι χειρότερο νεκροταφείο, από το να λείπει από την καρδιά, η πηγή της ζωής ο Χριστός; Τι χειρότερο από το να λείπει από την καρδιά η ειρήνη, η γαλήνη, η αγάπη, η καλωσύνη; Η χαρά της συναναστροφής με τα άλλα πλάσματα του Θεού;

Έτρεχε ολομόναχος στα έρημα βουνά. Ένα άλλου είδους νεκροταφείο. Και από κοινωνικής και οικονομικής απόψεως, τι ήταν; Άλλο νεκροταφείο. Ποιός τον είχε καταντήσει από όλες τις πλευρές νεκροταφείο και θάνατο;

Ο διάβολος, θα απαντήσουμε, που είχε μπει μέσα του.

Αλλά γιατί μπήκε ο διάβολος μέσα του; Γιατί δεν μπαίνει και σε σένα και στον άλλο;

Επειδή αυτός τον κάλεσε. Πώς καλεί ο άνθρωπος τον διάβολο;

Όταν κάνει εκούσιες αμαρτίες! Καταφρονώντας το θέλημα του Θεού. Όταν λέει: «Το ξέρω πως είναι αμαρτία, και την κάνω».

Έχεις τέτοια μυαλά; Περίμενέ τον! Είναι σαν να του φωνάζεις:

-Έλα και σε θέλω.

Και από κει και πέρα ο άνθρωπος αρχίζει το κατρακύλισμα της μεταβολής του στο «νεκροταφείο».

Να πάρουμε ένα παράδειγμα. Ένας άνθρωπος έχει υποδουλωθεί στην αμαρτία. Κάνει ορισμένες πράξεις, οι οποίες διαλύουν την οικογένειά του. Έρχεται η γυναίκα του και του λέει:

-Πού πας; Πού βαδίζεις;

Εκείνος, αντί να συναισθανθεί, θυμώνει. Και τα βάζει με αυτή. Και αφού κάνει το σπίτι του νεκροταφείο, γιατί έφυγε η αγάπη, χάλασε η ειρήνη, ξεπορτίζει τρέχει στην διασκέδαση και οπουδήποτε θέλει.

Τη συνέχεια ο Θεός την ξέρει.

3. Βλέποντας με μάτι καθαρό

Η πόλη των Γαδαρηνών, ήταν πόλη αμαρτίας. Η αμαρτία ξεκινάει από πράξεις

σωματικές. Ποιός είναι ο σκοπός; Η διασκέδαση. Η ηδονή. Να περάσω ευχάριστα.

Ο Θεός έφτειαξε τον άνθρωπο να περάσει ευχάριστα.

Αλλά πρώτα απ' όλα τον έφτειαξε, όχι για να περάσει ευχάριστα, αλλά για να αποκτήσει θεϊκές αρετές.

Ποιές είναι οι θεϊκές αρετές; Αγάπη, πίστη, ελπίδα, καλωσύνη, αλήθεια, δικαιοσύνη, ειλικρίνεια, εντιμότητα.

Τι θα ήθελες καλύτερα για τον εαυτό σου άνθρωπε; Εσύ που είσαι ακόμη καθαρός, αμόλυντος από την βρώμα και την διαστροφή της αμαρτίας; Και το τονίζουμε αυτό γιατί αλλιώς σκέπτεται ο άνθρωπος ο καθαρός, που δεν έχει υποδουλωθεί σε πάθη και εντελώς διαφορετικά ο υποδουλωμένος.

Ο «καθαρός» άνθρωπος σκέπτεται: «Τι αξία έχουν όλων των ειδών οι διασκεδάσεις μπροστά στο να αισθάνεσαι ότι έχεις αγάπη, καλωσύνη, αλήθεια και δικαιοσύνη; Τι αξία έχει η χαρά του σώματος μπροστά στη χαρά της ψυχής; Ποιά είναι μεγαλύτερη; Η χαρά του σώματος; Ή η χαρά της ψυχής; Η χαρά του σώματος είναι σταγόνα. Μία στιγμή έγινε. Πέρασε. Η χαρά της ψυχής είναι παντοτινή».

Η χαρά του σώματος έγινε, πέρασε και άφησε την ψυχή να κρίνει τις άσχημες πράξεις. Τις κρίνει και λυπάται γι' αυτές. Και ο άνθρωπος εκ των υστέρων «σκάζει» και στενοχωρείται. Και εξ αιτίας της διασκεδάσεώς του της σωματικής, γίνεται δυστυχισμένος. Όχι ευτυχισμένος.

Αντίθετα. Τηρεί ο άνθρωπος το θέλημα του Θεού, αγωνίζεται για αγάπη, για καλωσύνη, για προσευχή, για νηστεία· και μέρα με την ημέρα έρχεται η χάρη και χαρά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και πλημμυρίζει την ψυχή του μια για πάντα.

Η χάρη και η ευλογία του Κυρίου τα έχει κάνει έτσι ώστε σε κάθε τόπο να υπάρχει και κάποιος βαθιά ευσεβής χριστιανός. Έχετε δει ποτέ βαθιά ευσεβή χριστιανό να μην έχει χαρά, γαλήνη, ειρήνη; Αλλά και να αισθάνεται δυστυχισμένος; Επειδή δεν τρώει, δεν πίνει και δεν γλεντάει ακόλαστα; Αντιθέτως. Επειδή δεν τα κάνει όλα αυτά έχει βαθιά χαρά, χαρά που δεν σβύνει ούτε με τον πόνο, ούτε με τις περιπέτειες της ζωής, ούτε με τίποτα.

Οι Γαδαρηνοί, ζώντας με αμαρτία σωματική, ακολασία και πορνεία, που είναι η αρχή όλων των κακών, ήθελαν και πολλά χρήματα. Γιατί η αμαρτία είναι δαπανηρή. Η ευσέβεια είναι πολύ ολιγαρκής. Και αν μάλιστα ζει κανείς βαθιά την ευσέβεια, με νηστεία, με προσευχή, με πόθο - επιθυμία τηρήσεως του θελήματος του Θεού, όχι μόνο είναι ολιγαρκής, αλλά έχει πάντοτε και τα

χέρια του απλωμένα για να δίνει. Και όσο δίνει, επειδή τα δίνει από αγάπη και από ενδιαφέρον και για την εντολή του Θεού, τόσο η καρδιά του πλημμυρίζει από χαρά, από ειρήνη, από ευτυχία.

4. Ο μεγαλύτερος φωτισμός

Η τήρηση του θελήματος του Θεού είναι ο μεγαλύτερος φωτισμός. Ο άνθρωπος που έχει την απόφαση να τηρεί τις εντολές του Θεού είναι σοφός. Ο άνθρωπος που έχει την απόφαση να τηρεί τις εντολές του Θεού με θυσία, είναι ήρωας. Ο άνθρωπος που έχει την απόφαση να νηστεύει και να εγκρατεύεται για τη Βασιλεία του Θεού, είναι κάτι παραπάνω και από σοφός και από ήρωας. Και όποιος αισθάνεται μέσα στην ψυχή του ζήλο για πνευματικό αγώνα, ας κάνει το Σταυρό του και ας δοξολογεί τον Θεό, που του έδωσε τέτοια ευλογία και τέτοιο φωτισμό.

Το σύνθημα που μας δίνει σήμερα η πηγή της σοφίας, το άγιο Ευαγγέλιο, και η δεύτερη πηγή της σοφίας τα λόγια και τα έργα των αγίων φωστήρων της Εκκλησίας μας που δόξασαν τον Χριστό είναι: «Μη φοβάστε τον διάβολο, ούτε τις ενέδρες του, ούτε τις παγίδες του. Τον Θεό μόνο να φοβάστε». «Αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου».

Και όταν κανείς ξεπεράσει τον φόβο, και αγαπάει τον Θεό «εξ όλης ψυχής, εξ όλης καρδιάς, εξ όλης διανοίας, εξ όλης δυνάμεως», έχοντας την απόφαση να τον τιμά, να τον λατρεύει, να κάνει το θέλημά του, είναι σοφός. Και αν ακόμη έχει την απόφαση να τηρεί το θέλημα του Θεού με θυσία και με νηστεία και με εγκράτεια, τότε είναι και ήρωας.

Να μας αξιώσει ο Θεός με την χάρη και με τον φωτισμό και τον πλούτο που όλοι οι Ορθόδοξοι χριστιανοί, οι αληθινοί λατρευτές του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, παίρνουμε από την αγία Εκκλησία, από την ευλογία και από την χάρη της προσευχής, από τη δύναμη της νηστείας, από την δωρεά την μεγάλη της ιεράς εξομολογήσεως και της Θείας Κοινωνίας, να μείνουν τα διδάγματα του Ευαγγελίου παντοτινά στην ψυχή μας. Αμήν.-